

Arrest

nr. 81 991 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 maart 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 11 oktober 2011 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en op 11 oktober 2011 werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 77 762 van 22 maart 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Inmiddels diende verzoekster op 3 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 februari 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt dat op het ogenblik waarop zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, haar asielaanvraag nog hangende was. Zij meent dan ook dat zij onder de uitzonderingen voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet viel en dat zij er bijgevolg niet toe gehouden was om identiteitsdocumenten voor te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep

heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit § 2, 3° van de voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de vreemdeling die van een vrijstelling kan genieten, dit moet aantonen in de aanvraag, m.a.w. dient hij zich uitdrukkelijk te beroepen op de vrijstelling van het bewijs van identiteit. Zoals de verzoekster zelf aangeeft in haar middel heeft zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsdocumenten bijgevoegd. Dit wordt dus niet betwist. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar asielaanvraag en stelt dat ze bij haar asielaanvraag haar Albanees paspoort en Albanese identiteitskaart, haar huwelijksakte, een attest van gezinssamenstelling en haar geboorteakte heeft neergelegd en benadrukt dat dit in het administratief dossier aanwezig is. Verzoekster meent dat ze haar identiteitsdocumenten niet bij haar aanvraag diende neer te leggen, gezien zij deze reeds had neergelegd bij haar asielaanvraag en rekening houdend met het feit dat haar asielaanvraag nog hangende was. Verzoekster kan op dit punt niet worden gevolgd. Zelfs al heeft verzoekster de hiervoor beschreven documenten neergelegd ten tijde van haar asielaanvraag, dan nog dient zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen aan te tonen dat zij van de vrijstelling kan genieten, hetgeen zij niet heeft gedaan. In haar aanvraag heeft verzoekster geen melding gemaakt van haar lopende asielaanvraag, noch heeft zij te kennen gegeven dat zij haar identiteitsdocumenten reeds had neergelegd naar aanleiding van een asielprocedure. Het is niet de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om alle procedures die verzoekster heeft ingediend te controleren om te bepalen of bepaalde stukken ook dienstig kunnen zijn voor een andere procedure. Met haar betoog toont verzoekster geenszins aan dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805, RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007, RvS 18 mei 2006, nr. 158.985, RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). In casu vraagt verzoekster dat haar een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van haar verblijfssituatie. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster herhaalt dat haar asielaanvraag hangende was ten tijde van haar regularisatieaanvraag en waardoor zij meent onder de uitzonderingsbepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te vallen. Verzoekster stelt dat door geen rekening te houden met het gegeven dat zij onder de uitzonderingsbepalingen valt, de bestreden beslissing artikel 9bis (allicht wordt artikel 9ter van de vreemdelingenwet bedoeld) schendt en zou de motivering van de bestreden beslissing niet juist of aanvaardbaar zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoekster noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen constitutieve elementen van de identiteit weergeven, bevat(ten) en dat verzoekster in haar aanvraag evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, waardoor de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

In zoverre verzoekster ook nog de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvoert, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Hier werd aangegeven dat uit de bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling die meent te genieten van een vrijstelling dit uitdrukkelijk in zijn aanvraag dient aan te tonen, hetgeen verzoekster nagelaten heeft te doen.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In zoverre het toch de bedoeling zou zijn van verzoekster om ook de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan te voeren, wijst de Raad er op dat de wetgever een duidelijk onderscheid heeft willen maken tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen en de aanvragen om machtiging tot verblijf om andere redenen. Dit onderscheid komt duidelijk tot uiting in de vreemdelingenwet. De eerstgenoemde vallen onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, terwijl de laatstgenoemde gevallen vallen onder artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien zij duidelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend en aldus onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU